

Den skjulte historie om vers fyrre – nummer treogtyve

Ezekiel nummer fire

Jeff Pippenger

2026-08-09

Ezekiel identificeres som „den sørgende profet“, for han er et symbol på de hundrede og fireogfyrre tusind, som i kapitel ni i hans bog sørger (sukker og græder) over de vederstyggeligheder, der begås i landet og i kirken. I det afsnit fra Testimonies, som vi citerede i den sidste artikel, skrev søster White: „Profeten selv var en fremmed i et fremmed land, hvor grænseløs ærgerrighed og vild grusomhed herskede suverænt. Det, han så og hørte om menneskelig tyranni og uret, bedrøvede hans sjæl, og han sørgede bittert dag og nat.“

De hundrede og fireogfyrre tusind er Israels „udstødte“, som blev spredt, således som det fremstilles ved, at Ezekiel blev ført i fangenskab. Beseglingsprocessen, som fremstilles i Ezekiel 9, er den samme som i Åbenbaringen 7, og begge disse kapitler fremstilles som foregående i de sidste dage.

"Denne besegling af Guds tjenere er den samme, som blev vist Ezekiel i et syn." Testimonies to Ministers, 445.

Fra tronen leder Gud keruberne, som igen styrer hjulene. Ezekiel skulle forstå af synet, at Gud havde kontrollen, selv i den periode, hvor alt syntes at være i forvirring. Søster White siger „på lignende måde“, efter at have fremstillet Guds orden på tronen, hvorfra Han leder keruberne, som forvaltede jordens anliggender, idet hun beskriver Johannes i helligdommen, hvor Kristus vandrede blandt de syv menigheder. Ezekiel og Johannes er symboler på dem, der lever i beseglingstiden for de hundrede og fireogfyrre tusind, om hvilke inspirationen siger: „De scener, der skal udspilles i vor verden, er endnu ikke engang drømt om.“

Da søster White nedskrev disse ord, var de bestemt sande, men i beseglingstiden finder de deres fuldkomne opfyldelse. Ville De for omtrent tyve år siden have tænkt, at det, som nu finder sted i verden i forbindelse med islams græshoppers sværmen? Græshopperne som et symbol på islam i Åbenbaringens niende kapitel omfatter i naturen de nordafrikanske græshoppers migration. Disse sværmende græshopper på Afrikas migrationsrute stemmer overens med den geografi, som blev overtaget af islam. Islam nedstammer fra Ismael, og Ismaels moder var Hagar. Hagar betyder „flugt“ eller „at flygte“. På arabisk gengives navnet sædvanligvis som Hajar (حاجرة), og det er forbundet med den samme rod, som giver os Hijra (Muhammeds migration/flugt). Islams rødder er ikke blot forbundet med græshoppernes sværmen, men rødderne indbefatter også betydningen migration. Var der nogen, som nogen sinde drømte om, at illegal indvandring var en manifestation af islams græshoppe?

Drømte nogen om, at de globale kommunister ville indgå en alliance med de islamiske horder? Både islam og globalisternes dragemagt stiger op af afgrunden i henholdsvis Åbenbaringen 9/11, og afgrunden repræsenterer en manifestation af satanisk magt. Begge de nuværende allierede er Satans redskaber ifølge sandhedens Skrifter.

“‘Når de har fuldendt [er ved at fuldende] deres vidnesbyrd.’ Den periode, i hvilken de to vidner skulle profetere klædt i sæk, endte i 1798. Idet de nærmede sig afslutningen på deres gerning i ubemærkethed, skulle der føres krig imod dem af den magt, som fremstilles som ‘dyret, der stiger op af afgrunden.’ I mange af Europas nationer havde de magter, der herskede i kirke og stat, i århundreder været behersket af Satan gennem pavedømmets mellemkomst. Men her føres en ny tilkendegivelse af satanisk magt frem for blikket.” The Great Controversy, 268.

Søster White identificerer her socialismens fremkomst i perioden omkring den Franske Revolution, samtidig med at hun også bemærker, at Satan ligeledes behersker pavedømmet. Pavedømmet kommer også op af afgrunden i Åbenbaringen sytten, og i Åbenbaringen kapitel ni er islam den røg, som steg op af afgrunden. Pointen står stadig ved magt; mente Inspirationen virkelig: „De scener, der skal udspilles i vor verden, er endnu ikke engang drømt om“? Hvem havde forestillet sig, at islam nu ville være udbredt over hele Europa og nu være på vej ned over Amerika? Havde du forestillet dig, at græshopperne ville blive spredt over hele kloden af globalisterne i De Forenede Nationer, Den Europæiske Union og USA’s demokratiske parti?

Hvem havde drømt om, at uddannelsesinstitutionerne ville blive overvundet af den kommunistiske og islamiske alliance, som nu finansieres af skatteborgeres skattekroner, skønt disse borgere aldrig havde tilsigtet, at deres skattekroner skulle anvendes til at ødelægge den nation, der leverer disse skattekroner.

Hvem havde drømt, at Storbritannien ville fremme og opretholde, at hvide piger blev gruppevoldtaget, kidnappet, fængslet og myrdet af islam? Mange påpeger den kendsgerning, at ethvert kommunistisk system, der nogensinde har eksisteret i menneskets historie, har været en fuldstændig fiasko, men frugten af Storbritanniens socialisme er i lige så høj grad en fordømmelse af socialismen som systemets økonomiske og politiske filosofiers fiasko.

Hvem ville have drømt om, at jordens købmænd ville få lov til at indføre giftstoffer for at begå masse mord på over sytten millioner mennesker?

Hvem havde drømt om, at mænd som George Soros, Bill Gates og Anthony Fauci ville få lov til at fuldbyrde deres dæmoniske ondskabsgerninger uden overhovedet at møde nogen konsekvenser?

Da Søster White udtalte, at de scener, der ville udspille sig, ikke ville være noget, man kunne drømme om, gjorde hun det i sammenhæng med beseglingstiden for de hundrede fireogfyrre tusind. Hun fortsatte sine bemærkninger om Kristi advarsel i Matthæus fireogtyve, hvor hun nedskrev: „Disse lærdomme er til gavn for os. Vi må fæste vor tro på Gud, for lige foran os ligger en tid, som vil prøve menneskers sjæle. Kristus gennemgik på Oliebjerget de frygtelige domme, som skulle gå forud for Hans andet komme.“

De lærdomme, hun netop havde henvist til, var de billedlige fremstillinger af både Ezekiel og Johannes i helligdommen, hvor de lærte at forstå, at Gud har herredømmet over alle ting. I den forvirring og det oprør, som nu er i gang, en forvirring og et oprør, der kun vil tiltage, efterhånden som historien skrider frem, vil de, der er Guds sendebud, som repræsenteret ikke blot ved Ezekiel og Johannes i templet, men også ved Esajas, kun kunne styre gennem historien på en måde, der herliggør Herren, hvis de forstår, at selv de ting, vi aldrig havde drømt om, stadig er under Guds kontrol.

Disse hjul, der skærer ind i de andre hjul, omfatter de begivenheder, man aldrig havde drømt om, og de er de begivenheder, der finder sted i beseglingstiden, som begyndte den 11. september. De lærdomme, der skal tilegnes, tilegnes kun af dem, som i tro går ind i Det Allerhelligste og ser Kristus og Hans lys skinne fra Arken. Når denne herlighed betragtes, således som den fremstilles ved Daniel i kapitel ti, bliver den gruppe, der drager nytte af lyset, adskilt fra dem, som flygtede for synet.

Og jeg, Daniel, så alene synet; mændene, som var sammen med mig, så ikke synet; men en stor bæven faldt over dem, så at de flygtede bort og skjulte sig. Daniel 10:7.

Der er meget mere, som kan udledes af afsnittet i den foregående artikel, men vi vil ved afslutningen af denne artikel behandle et hjul. Vi bemærkede i den sidste artikel symbolikken i tallet femogtyve, og forinden brugte vi tid på tallet trediv. Lyset fra Ezekiels bog består ikke blot af symbolske tal, men det er værd at gøre sig fortrolig med nogle af disse talsymboler, før vi begynder at fremdrage nogen klarhed af forvirringen.

Syttten

De tre profetier på to hundrede og halvtreds år identificerer en syttenårig periode, som begynder ved afslutningen af historien om menigheden i Smyrna. Fra 313 til 330 typificerer sytten år opstillingen af dyrets billede.

De to hundrede og halvtreds år, som begyndte i 457 f.Kr., endte i 207 f.Kr., syv år efter slaget ved Raphia og ti år før slaget ved Panium. Fra Raphia til Panium var der sytten år, og dette repræsenterer den skjulte historie i vers fyrre, sådan som den fremstilles i Daniel 11, vers 11-15.

Ptolemaios IV Filopator (også kendt som Ptolemaios IV) var den hersker, der vandt slaget ved Raphia i 217 f.Kr. Han regerede som konge (og farao) over det ptolemæiske Egypten fra 221 f.Kr. til 204 f.Kr.; således regerede han i sytten år. Han indledte sin regeringstid før slaget ved Raphia, men døde før slaget ved Panion.

Slaget ved Rafia, som repræsenterer den ukrainske krig, begyndte i 2014, da De Forenede Stater frembragte en farverevolution i Ukraine. Ptolemæus IV, sydens konge, er et forbillede på Vladimir Putin, som begyndte sit herredømme i 2000, året før beseglingen af de et hundrede og fireogfyrre tusind begyndte i 2001. Ligesom det var med Ptolemæus, begyndte Putin at regere før den ukrainske krig, som er forbilledliggjort ved slaget ved Rafia, der begyndte i 2014. Før Panium bliver Putin, som forbilledliggjort ved Ptolemæus, fjernet. Putin begyndte at regere i 2000 og stemmer således overens med begyndelsen på beseglingstiden, der begyndte det følgende år i 2001.

Sytten symbolske år, som repræsenteret ved Ptolemæus, identificerer den periode, hvor Putin regerer, og han gør det i beseglingstiden.

Trump, fremstillet ved afslutningen af de to hundrede og halvtreds år, som begyndte i 457 f.Kr., er placeret i den samme skjulte historie som Putin, en historie på sytten år, der begynder ved slaget ved Raphia. Dragen (Putin) og den falske profet (Trump) er placeret inden for den skjulte historie. I denne historie er dyret, fremstillet som „dit folks røvere“, som symboliserer den pavelige magt, placeret ved afslutningen af de sytten år fra Raphia til Panium.

Året 321 repræsenterer søndagsloven i De Forenede Stater, og 321 er placeret inden for en syttenårig periode fra Milanoediktet i 313 til rigets deling i 330.

Den historie, der fremstilles fra Josias store påske, som den kaldes, indleder jødernes syttende jubelårscyklus. Fra Josias påske, som er den største vækkelse i Det Gamle Testamente, og frem til 22. oktober, fremstilles Milleritternes historie fra 11. august 1840 og frem til 22. oktober 1844, men endnu vigtigere fremstiller den historien fra 11. september til søndagsloven. Beseglingstiden for de hundrede og fireogfyrre tusinde fremstilles ved den syttende jubelårscyklus fra Josias tid og frem til 22. oktober. Sytten er et symbol, der er forbundet med beseglingstidens store begivenheder, og tallet sytten er et punkt, hvor Ezekiels hjul skærer hinanden.

I den skjulte historie i Daniel kapitel 11, vers 40, sådan som den fremstilles i versene 10 til 15 i samme kapitel, forbindes dragen med tallet „17“ gennem Ptolemæus' regeringstid. Historien fra vers 11's slag ved Rafia til vers 15's slag ved Rafia er „17“ år. Denne historie placerer Donald Trump midt i de sytten år, som repræsenteres ved disse to slag. Dyrets billede, som dannes og opstilles af Trump i De Forenede Stater, repræsenteres ved „17“ år fra 313 til 330. I vers 1 i kapitel 1 er Ezekiel i det tredivte år af den „17.“ jubelcyklus. Har du nogen sinde drømt om, at tallet sytten repræsenterede et af de hjul, Ezekiel så i det Allerhelligste?

Ezekiel er et symbol på dem, der i beseglingens tid ved tro er gået ind i det Allerhelligste. De er Peters præster.

Også I, som levende stene, opbygges til et åndeligt hus, et helligt præsteskab, for at frembære åndelige ofre, som ved Jesus Kristus er velbehagelige for Gud. 1 Peter 2,5.

De er blevet betroet at frembære et budskab til Guds tidligere pagtsfolk, som da bliver forbigået, skønt de på forhånd er blevet advaret om, at Guds tidligere pagtsfolk hverken vil se eller høre.

Og han sagde til mig: Menneskesøn, lad din bug æde, og fyld dine indvolde med denne bogrulle, som jeg giver dig. Da åd jeg den, og i min mund var den sød som honning. Og han sagde til mig: Menneskesøn, gå til Israels hus og tal mine ord til dem. Thi du er ikke sendt til et folk med fremmed tale og vanskeligt sprog, men til Israels hus; ikke til mange folk med fremmed tale og vanskeligt sprog, hvis ord du ikke kan forstå. Sandelig, havde jeg sendt dig til dem, ville de have hørt på dig. Men Israels hus vil ikke høre på dig; thi de vil ikke høre på mig; thi hele Israels hus er forhærdet og hårdnakket. Se, jeg har gjort dit ansigt hårdt imod deres ansigter og din pande hård imod deres pander. Som diamant, hårdere end flint, har jeg gjort din pande; frygt dem ikke, og lad dig ikke forfærde ved deres åsyn, skønt de er et genstridigt hus.

Ezekiel 3:3–9.

Ezekiel får befaling om at forkynde et budskab til det tidligere pagtsfolk, repræsenteret ved protestanterne i den milleritiske historie og den laodikæiske Syvendedags Adventistkirke i de sidste dage. Hvis han nægter at forkynde budskabet, vil blodet fra dem, der blev efterladt uden advarsel, komme over ham.

Menneskesøn, jeg har gjort dig til vægter for Israels hus; derfor skal du høre ordet af min mund og advare dem fra mig. Når jeg siger til den ugudelige: Du skal visselig dø, og du ikke advarer ham eller taler for at advare den ugudelige mod hans ugudelige vej, for at frelse hans liv, da skal den samme ugudelige dø i sin misgerning; men hans blod vil jeg kræve af din hånd. Men hvis du advarer den ugudelige, og han ikke vender om fra sin ugudelighed eller fra sin ugudelige vej, skal han dø i sin misgerning; men du har frelst din sjæl. Og når en retfærdig vender sig bort fra sin retfærdighed og gør uret, og jeg lægger en anstødssten foran ham, da skal han dø; fordi du ikke har advaret ham, skal han dø i sin synd, og hans retfærdige gerninger, som han har gjort, skal ikke ihukommes; men hans blod vil jeg kræve af din hånd. Men hvis du advarer den retfærdige, for at den retfærdige ikke skal synde, og han ikke synder, skal han visselig leve, fordi han blev advaret; også du har frelst din sjæl. Ezekiel 3:17–21.

I de første „elleve“ kapitler af Ezekiel vises Jerusalems ødelæggelse for ham, anskueliggjort ved synerne ved floden Kebar, sletten og Jerusalem. Han får det hverv at forkynde en advarsel om den forestående dom over Jerusalem. Advarselsbudskabet om den forestående dom over Jerusalem er den advarsel, som først gives til den laodikeiske syvendedags adventistkirke. Advarslen identificerer dommen over og forkastelsen af Guds folk i Jerusalem, som ikke besidder Guds segl. Advarslen, som Ezekiel er et forbillede på, er advarslen om den snart kommende søndagslov.

I de første elleve kapitler, hvor disse sandheder fremlægges, gøres Ezekiel stum og taler derefter kun, når Gud særskilt åbner hans mund; og dette fortsætter indtil Jerusalems ødelæggelse, da han atter kan tale.

Da ånden kom ind i mig, rejste den mig op på mine fødder og talte med mig og sagde til mig: Gå hen og luk dig inde i dit hus. Men du, menneskesøn, se, de skal lægge bånd på dig og binde dig med dem, så du ikke skal gå ud iblandt dem. Og jeg vil lade din tunge hænge fast ved din gane, så du bliver stum og ikke skal være en revser for dem; thi de er et genstridigt hus. Men når jeg taler med dig, vil jeg åbne din mund, og du skal sige til dem: Så siger den Herre Gud; den, som hører, han høre, og den, som lader være, han lade være; thi de er et genstridigt hus. Ezekiel 3:24–27.

Da Jerusalem faldt, kunne Ezekiel atter tale.

Og det skete i det tolvte år af vort fangenskab, i den tiende måned, på den femte dag i måneden, at en, som var undsluppet fra Jerusalem, kom til mig og sagde: Byen er slået. Og Herrens hånd var over mig om aftenen, før den undslupne kom; og han havde åbnet min mund, indtil han kom til mig om morgenen; og min mund blev åbnet, og jeg var ikke længere stum. Ezekiel 33:21, 22.

Jerusalems fald repræsenterer den laodikeiske Syvendedags Adventistkirkes fald i de sidste dage. Dette fald indtræffer, mens de, som blev beseglet i Jerusalem i kapitel ni, da ophøjes som den sejrige kirke. Laodikeerne inden for Jerusalem tages ud, og de hundrede fireogfyrre tusinde ophøjes, idet herlighedens rige bliver oprettet. Dette herlighedens rige blev forbilledligt fremstillet ved nåderigets oprettelse på korset. Nåderiget på korset svarer til herlighedens rige ved søndagsloven, og disse to riger indsættes i rækkefølgen af den profetiske historie, som findes i Ezekiels bog. De første elleve kapitler, når Ezekiel sættes ind i helligdommens sammenhæng, handler om renselsen af Guds kirke, idet Hans folk forvandles fra den stridende kirke, som er defineret ved at bestå af hvede og ukrudt, til den sejrige kirke, som består af Pinsens hvedeofter.

Og du, vanhellige, gudløse fyrste af Israel, hvis dag er kommet, når misgerningen skal have ende, således siger den Herre Gud: Tag hovedbindet bort og løft kronen af; dette skal ikke være som før: ophøj den, som er lav, og fornedr den, som er høj. Jeg vil omstyrte, omstyrte, omstyrte det; og det skal ikke være mere, før han kommer, hvis ret det er; og jeg vil give det til ham. Ezekiel 21:25–27.

Zedekias var Judas sidste konge, og han er den »ugudelige Israels fyrste, hvis dag er kommet« i versene. Nebukadnezar stod i begreb med at indtage Jerusalem, og Zedekias krone skulle tages bort af Babylon, som skulle omstyrtes af mederne og perserne, som igen skulle omstyrtes af grækerne, som skulle omstyrtes af Rom. Den tredje omstyrtelse når frem til Rom, hvilket er den historie, hvori Kongen, »hvem retten tilkommer«, skal modtage nåderigets krone ved dette riges oprettelse på korset.

Til den »vanhellige ugudelige fyrste« var den endelige afregnings dag kommet. »Tag huen af,« bød Herren, »og løft kronen af.« Ikke før Kristus selv skulle oprette sit rige, skulle Juda igen få lov til at have en konge. »Jeg vil omstyrte, omstyrte, omstyrte det,« lød den guddommelige dom over Davids hus' trone; »og det skal ikke være mere, før han kommer, som retten tilkommer; og ham vil jeg give det.« Ezekiel 21:25–27.« Profeter og Konger, 451.

I tiden for den sildige regn, som begyndte, da dommen over de levende begyndte den 11. september, opretter Kristus sit herligheds rige.

"Når de fire engle giver slip, vil Kristus oprette sit rige." Spalding and Magan, 3.

En forberedelsesperiode begynder ved 11. september, og ved søndagsloven ophøjes det herlige hellige bjerg over alle høje og bjerge.

Det ord, som Esajas, Amoz' søn, så om Juda og Jerusalem. Og det skal ske i de sidste dage, at bjerget med Herrens hus skal stå fast grundet som det øverste blandt bjergene og være ophøjet over højene; og alle folkeslag skal strømme til det. Og mange folk skal gå hen og sige: Kom, lad os drage op til Herrens bjerg, til Jakobs Guds hus; og han skal lære os sine veje, og vi vil vandre på hans stier; thi fra Zion skal loven udgå og Herrens ord fra Jerusalem. Esajas 2:1–3.

Den 11. september blev vindene sluppet løs og derpå holdt tilbage, hvorved begyndelsen på oprettelsen af riget i Daniel 2 blev markeret, hvilket fremstilles som en sten, der er løsrevet fra bjerget, og som fylder hele jorden.

„Dette syn blev givet i 1847, da der kun var meget få af adventbrødrene, som holdt sabbatten, og blandt disse var der kun få, som antog, at dens overholdelse var af tilstrækkelig betydning til at drage en skillelinje mellem Guds folk og de vantro. Nu begynder opfyldelsen af dette syn at kunne ses. ‘Begyndelsen til den trængselstid’, som her omtales, henviser ikke til den tid, da plagerne skal begynde at blive udgydt, men til en kort periode lige før de bliver udgydt, mens Kristus er i helligdommen. På den tid, mens frelsens værk afsluttes, vil trængsel komme over jorden, og folkene vil vredes, men blive holdt tilbage, så de ikke hindrer den tredje engels værk. På den tid vil ‘sildigregnen’, eller vederkvægelse fra Herrens åsyn, komme for at give kraft til den tredje engels høje råb og berede de hellige til at bestå i den periode, da de syv sidste plager skal blive udgydt.“ Early Writings, 85.

Kristus opretter sit evige rige under den sildige regns tid, og hans rige omfatter nåderiget, som blev oprettet ved korset, og også hans herligheds rige ved søndagsloven. Zedekias til Babylon (1. rige), til Medo-Persien (2. rige), til Grækenland (3. rige) og videre til det hedenske Rom (4. rige) identificerer den historie, der leder frem til nåderiget. Denne historie identificerer en parallel historisk række fra det pavelige Rom (det åndelige Babylon, 5. rige), til De Forenede Stater (det åndelige Medo-Persien, 6. rige), til De Forenede Nationer (det åndelige Grækenland, 7. rige) og videre til den trefoldige union af dragen, dyret og den falske profet, som tilsammen udgør det moderne Rom (det åndelige Rom, 8. rige, som er af de syv).

Triumfen for dette rige i Daniel to fremstilles ved en klippe, og Guds trofaste er sten i templet.

I også, som levende sten, opbygges til et åndeligt hus, et helligt præsteskab, for at frembære åndelige ofre, som er Gud velbehagelige ved Jesus Kristus. 1 Peter 2:5.

Det evige sejrer over verdens riger og fylder hele verden. I Ezekiels Bog fra kapitel fyrre og til slutningen af bogen fremstilles det samme rige som et tempel, der fylder verden med livets vand.

Vi vil fortsætte med disse emner i den næste artikel.